

Jacek Błaszczyk

Wierzbowa, st. 1, gm. Wartkowice,
woj. sieradzkie, AZP 62-48/4

Informator Archeologiczny : badania 27, 49

1993

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wykonano też 2-arowy przekop przez wał w części północno-zachodniej osady, gdzie istniało prawdopodobieństwo uchwycenia części starszych umocnień lub odcinka wału w przebudowie. Przypuszczenie, że osada zniszczona została w trakcie końcowej fazy przebudowy nasunęło się po odkryciu znacznej ilości narzędzi ciesielskich (siekiery) i stwierdzeniu w sondażowych przekopach występowania w tym miejscu innej konstrukcji wału. Przekop wykonany w 1993 r. miał potwierdzić hipotezę o przebudowie systemu obronnego i całej osady. Uzyskano obraz węższego i o innej konstrukcji wewnętrznej wału, pozbawionego całego systemu dodatkowych wzmocnień palisadowych po stronie zewnętrznej. Dalsze prace pozwolą na dokładniejsze rozpoznanie budowy tego wału.

Z materiałów zabytkowych, oprócz licznej ceramiki, uzyskano w 1993 r. ozdoby z brązu, głównie długie szpile z płaskimi, tordowanymi główkami, siekiery i klin żelazny, groty strzał do luku scytyjskiego, drobne ułamki ozdób z brązu, szkła, paciory z bursztynu, ryłce rogowe itp.

Badania będą kontynuowane.

Wierzbowa, st. 1
gm. Wartkowice, woj. sieradz-
kie
AZP 62-48/4

Uniwersytet Łódzki Zakład Prahisto-
rii

Badania prowadził mgr Jacek Błaszczuk. Finansowane przez Uniwersytet Łódzki. Piąty sezon badań. Osada kultury trzcinieckiej z II okresu epoki brązu, cmentarzysko kultury pomorskiej z okresu halsztackiego D i wczesnego okresu lateńskiego.

Stanowisko położone jest na piaszczystym wzgórzu, ok. 150 m na północ od szosy Ozorków-Uniejów, przy drodze wiodącej z Drwałewa do Wierzbowej. Badania na stanowisku rozpoczęto w 1982 r. i kontynuowano je w latach 1990-1992.

W 1993 r. przebadano obszar o powierzchni 625 m². Odkryto 10 grobów (nr 30-39) oraz stos ciałopalny kultury pomorskiej. Tylko 3 groby zawierały pochówki. W grobie nr 30 znaleziono dwie bardzo zniszczone popielnice. W grobie nr 33 znajdowała się nakryta misą popielnica, obstawiona dużymi fragm. dwóch mis i naczynia baniastego. Obok popielnicy natrafiono na doskonale zachowaną szpilę brązową (z rozklepanym końcem zwiniętym w uszko). Grób nr 38, niemal całkowicie zniszczony, najprawdopodobniej zawierał 2 pochówki popielnicowe w obwarowaniu kamiennym. Trzy groby nie zawierały pochówków (groby symboliczne?). W grobie nr 34 znajdował się kloz, a w grobach nr 35 i 36 pod brukami kamiennymi odkryto bardzo starannie zbudowane z otoczków konstrukcje kamienne w postaci „studzienek”. Pozostałe 4 groby były całkowicie zniszczone.

Stos ciałopalny znajdował się u podnóża wzniesienia, na którym znajduje się cmentarzysko. Miał on kształt prostokąta o wymiarach 210 x 140 cm z zaokrąglonymi narożnikami. Na obwodzie znajdowała się warstwa o niemal czarnej barwie (szerokości ok. 25-30 cm), zawierająca węgle drzewne, ułamki ceramiki, przepalone kości (które tworzyły niewielkie skupisko jedynie w narożniku północno-wschodnim) oraz równomiernie rozmieszczone na obwodzie, silnie przepalone kamienie. Część środkową wypełniał lekko przemieszany piasek żółtoszarej barwy. W przekroju obiekt miał kształt niecki o ścianach i dnie wyłożonym przepalonymi kamieniami (na głębokości ok. 30 cm od powierzchni wykopu). Pod kamieniami na dnie znajdowała się warstwa o grubości ok. 15-20 cm, zawierająca duże fragm. węgla drzewnych.

Badania będą kontynuowane.